

[Stauning.]

ringen og bede den om at faa de Bidrag til Kommunens Økonomi, som Staten aarlig unddrager den, og som jo vilde være af megen Betydning, hvis man overhovedet skulde tage Kravet om Skattnedsættelser alvorligt. De ærede Forslagsstillere ved altsaa ganske nøje, hvorledes Københavns Kommune er stillet, de ved, at Arbejdsledsloven siden 1. Oktober har paaført Kommunen store nye Udgifter. Jeg kan oplyse, at der udover det Budget, som er lagt for Aaret, indtil i Dag eller rettere sagt indtil i Morgen, for hvilken den sidste Bevilling findes, ved Tillægsbevillinger er ydet Hjelpekassen ekstraordinært 4½ Mill. Kr. siden 1. Oktober, hvilket naturnødvendigt maa forøge Underskuddet for dette Aars Regnskab med et tilsvarende Beløb. De ærede Medlemmer, der stiller dette besynderlige Lovforslag, ved altsaa, at Stillingen er saadan, de er til Stede i Salen, naar disse Bevillinger gives, de er selv i Stand til at tælle op Bevilling for Bevilling, de ved altsaa, at vi i Morgen er naaet til 4½ Mill. Kr. siden 1. Oktober, og endnu er der jo et Stykke Tid tilbage af indeværende Finansaar. Der er altsaa Mulighed for endnu flere, inden Aaret er løbet ud. De ved, at Københavns Kommune bærer uforholdsmæssige Byrder, som Frederiksberg Kommune skyder fra sig, flere Millioner Kroner aarligt. De paaviser selv i deres Henvendelse, at Staten foruretter Kommunen for 3¾ Mill. Kr. aarligt, og de ved endelig, at Kampen mod den Arbejdsledsloshed, hvori vi befinder os, ikke blot medfører Nødvendigheden af saadanne Bevillinger, som jeg her har nævnt, men ogsaa at Byen maa anspænde sig til det yderste for at iværksætte Arbejder ved egne Kræfter i videst muligt Omfang, at Midler hertil er fornødne, og at det derfor ikke gaar an at svække Kommunens Økonomi, medmindre man roligt vil se paa, at Arbejdsledslosheden faar Lov til at brede sig mere og mere og Muligheden for at hjælpe de arbejdsløse bliver mindre og mindre.

De ærede Medlemmer ved ogsaa, hvorledes det forholder sig med Skatterne. De ved selvfølgelig — de er jo Borgerrepræsentanter — hvorledes det forholder sig med Nedgangen i Skatteindtægten i Kommunen. Da jeg ikke tør forudsætte, at ogsaa Rigsdagens Medlemmer ved det, skal jeg nævne et Par Tal ogsaa her. Fra 1920—21 til det Budgetaar, der nu budgetteres for, 1928—29, er der en Nedgang i den skattepligtige Indkomst i Hoved-

staden fra 1 072 Mill. Kr. til 852 Mill. Kr., altsaa en Nedgang i Borgernes og andres Indtægter med 220 Mill. Kr. eller 21 pCt. Men deraf følger en forholdsvis langt betydeligere Nedgang i Kommunens Indtægter. Kommunens Indtægt, Udbyttet af de faste Beboeres Indkomstskat, er nemlig dalet fra 71,5 Mill. Kr. i det førstnævnte Aar til 39,9 Mill. Kr. i det sidstnævnte Aar, altsaa med 31,6 Millioner eller 44 pCt. Medregner vi Erhvervsskatten og Selskabsskatten, gaar Nedgangen fra 91,3 til 45,7 Mill. Kr. eller nøjagtig 50 pCt. Denne Nedgang i Kommunens Udbytte af Skatten er saa langt større end Nedgangen i Borgernes Indtægter. Dette er jo en Følge af den særdeles gode og forsvarlige Skatteordning, vi har, som medfører, at naar Indtægten falder, er det ikke blot en minimal Skattnedgang, der sker, men saa falder Indtægterne ned paa et lavere Trin og faar derved en betydelig Formindskelse i Skatten samtidig med en mindre Formindskelse af Indtægten. Det er den stigende Skala, som det ærede Medlem beklager sig over, der medfører dette gode, dette retfærdige for Borgerne, at Indtægterne falder betydeligt stærkere for Byen end for Borgerne selv. Dette er jo i og for sig kun godt. Men det forvolder ganske naturligt Kommunen Vanskeligheder. Det er klart, at Vanskeligheden ved at komme igennem, ved at afholde de nødvendige Udgifter bliver større, naar Faldene er saa meget større for Kommunens Vedkommende, end selve Indkomstfaldet kunde lade formode.

Men, som sagt, alt dette kender de ærede Forslagsstillere som Borgerrepræsentanter i København. Desuagtet møder de med et Forslag om en Tvangs-nedsættelse af Skatten i Københavns Kommune, ikke i de andre Kommuner her i Landet, men i København, den Kommune, de kender, og om hvilken de 2—3 Gange har rettet Henvendelser til Ministeriet for at paakalde dettes økonomiske Bistand; for denne Kommunes Vedkommende kommer de og siger: Nedsæt Skatten det første Aar med 10 pCt., derefter med 15 pCt. og saa med 20 pCt., ganske uden Hensyn til, hvilke Forpligtelser Kommunen maatte have. Det er en ejendommelig Fremgangsmaade, vil jeg nok sige, navnlig af to københavnske Borgerrepræsentanter. Jeg synes, at de to ærede Medlemmer havde andre, mere nærliggende Opgaver. Vilde det ikke være mere rimeligt, om de to højtærede Medlemmer i deres Egenkab af Borgerrepræsentanter havde interesseret sig noget mere for at faa Svar fra Ministeriet paa de Henvendelser, der er